

at det vilde kunne opnaas ogsaa for de lollandſke Stationer, og jeg har den Tro, at det, naar det blev tilstrækkelig overveiet, egentlig ſlet ikke vilde fordyre Driften paa de lollandſtalſterſke Baner i nogen væſentlig Grad, thi der behøver i Virkeligheden ikke at komme til at afgaa flere Tog fra de lollandſke Stationer end nu, men kun en Omlægning af Tidene at finde Sted. Der er altsaa, ſom ſagt, ikke fra Udvalgets Side foretaget andre Endringer end den ene, og jeg ſkal hermed anbefale Lovforſlaget til Thingets Velvilie.

Stúrurp: Ved at gennemlæſe den foreliggende Betænkning har jeg ſaaet Indtryk af, at man ikke har taget det nødvendige Henſyn til de Indstillinger, der ere komne fra det forenede Dampſtibsſelskab og fra Handelsforeningen i Vordingborg. Jeg ſkal ikke trætte det høje Thing med at gjentage, hvad man kan læſe ſig til i Betænkningen, men blot gjøre opmærksom paa en lille Ting, og det er, at der Ofte for Havnen kun er 7 Fod Vand, det vil altsaa ſige ſaa lidt Vand, at ikke engang en Dag med en en 3—400 Tønder Svede kan paſſere der. Det er en Sag, ſom i og for ſig er af ganſke overordentlig Betydning, ſaa at den, om jeg ſaa maa ſige, næſten ſlaar Hovedet paa Sømmet. At det ærebe Udvalg jo ſelv er i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at lægge Havnen paa Veſtſiden eller Øſtſiden, fremgaar jo af, hvad der er yttret i Betænkningen, hvor man ſiger: „Forſaavidt det i Fremtiden ſkulde viſe ſig, at Broanlægget Veſt for Masnedfund Havn vil medføre ſaa væſentlige Ulemper for Seiladsen paa denne, at Henſyn dertil nødvendig bør tages, da formener man, at dette altid vil kunne ſte Fyldeſt ved Anlæg af en ny mindre Havn, med Anlægsbro Veſt for Jernbanebroen.“ Det er noget Eignende, ſom af den ærebe Ordſfører nys blev bemærket; men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig noget forunderligt at ſe en ſaa vag, en ſaa ubeſtemt Utryk ſom denne, og det navnlig fra et Udvalg, i hvis Midte der, om jeg ſaa maa ſige, ſidder en hel Del af Thingets Kapaciteter. Dette Henſyn til Fremtiden er ſaa ubeſtemt, at det ikke godt kan anvendes i dette Tilfælde. Det er, ſom om det kunde være en privat Mand, der blev tvungen til at bygge Noget, han ikke godt kunde overkomme, og ſaa maatte gjøre det, ſaa godt han kunde, i det Haab, at han ſenere engang med Tiden kunde gjøre det bedre. Men ſaaledes er Sagen ikke her og kan ikke være det i det Dieblit, der er Tale om en Statsſag. Jeg vil nu grumme gjerne tro, at, hvad der har foranlediget Udvalget til at bruge diſſe vage Udtryk med Henſyn til Fremtiden, er den halve Million, ſom det vil koſte mere, derſom Broen bliver lagt Veſt for Havnen; men jeg ſkal dog herved tillade

mig at gjøre opmærksom paa, at den halve Million i dette Tilfælde ikke betyder det Allermindſte. Hovedſagen er her, at Broen bliver lagt paa det rette Sted, at det Hele bliver henſigtsmæssigt og henſigtsvarende. Bliver det ikke det, ſkal man ſenere bygge en Bro paa den anden Side og begynde at lappe og ſtoppe paa det Gamle, vil det viſe ſig her ſom altid, at det Billige bliver i Længden det Dyreste. Naar Staten ſkal gjøre et Anlæg ſom det her foreliggende, maa der kun være Tale om at gjøre det paa rette Maade, og Pengeſpørgſmaalet ſtaaer i Baggrunden; det har i Virkeligheden ikke Noget at betyde. Med Henſyn til, at Hovedstationen ſkulde flyttes, forekommer det mig, at for dem, der kjende Masnedø, og ſom vide, at det er en lille Ø, der ligger uendelig meget udfat baade for Veir og Wind, vil det være ſandsynligt, at der paa ſelve Masnedø aldrig vil kunne blive noget behageligt Opholdsſted, ſaaledes at enhver Reifeende, der kommer denne Øi, viſtnok vil foretrække at komme over Masnedø ſaa hurtigt ſom muligt, og derfor tror jeg, at en ganſke ſimpel Holdplads vil være tilſtrækkelig. Det vil, ſom allerede bemærket af den ærebe Ordſfører, foranledige en meget ſtór Forſtjel i Befoſtningen, derſom man ſkulde flytte hele Stationen, og jeg tror ſom ſagt ikke — det er jo forøvrigt et Spørgſmaal, hvorom man kan have forſkjellige Meninger — efter hvad jeg kjender til Forholdene derovre, at Noget vil foretrække et længere Ophold paa Masnedø. Med Henſyn til hvad der ſiges om, at Miniſteren ſkulde drage Omſorg for, at Driftstiltudet fra det Lollandſtalſterſke Jernbaneselskab ſkulde beſtemmes til en vis Sum, tror jeg ſlet ikke, at det lader ſig gjøre, og derſom det lader ſig gjøre, kunne vi ganſke viſt tage det ſom givet, at det vil være til Lab for Statskaſſen. Naar ſørſt Spørgſmaalet kommer ſaaledes, er det ligefrem et Forretningsſpørgſmaal, og da er den naturlige Øi at gaa den, at man deler den For- tjeneste, der er ved at benytte Færgen, ſaa at Enhver, Staten paa den ene Side og det lollandſtalſterſke Selskab paa den anden Side, maa tage ſin Del af den Fortjeneste eller det Lab, ſom det kan give. Jeg indſer ſlet ikke, hvorledes man egentlig ſkulde kunne beſtemme forud, hvilken Driftskapital man kunde forlange, og jeg tror næſten, jeg tør forudſige, at det lollandſtalſterſke Selskab ikke vil gaa ind paa en ſaadan Faſſættelse af nogen Sum i denne Retning, med mindre det bliver en Sum, der er ſaa lille, at Selskabet veed, at det vil have Fordel deraf. I det Hele forekommer det mig, ſaaledes ſom Forholdene nu ſtulle ſig, at det vilde være rigtigſt, om Staten aldeles for egen Regning anlagede baade det Øne og det Andet. Det er jo dog en given Ting, at Staten i Løbet af meget kort Tid vil komme til at kjøbe